

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **J.D. (W.)**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 czerwca 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez jej obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną oraz obciążyć
skazaną J. D. (W.) kosztami postępowania kasacyjnego;**

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. B. -
Kancelaria Radcy Prawnego w M. opłatę w kwocie 442,80 zł
(czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy),
obejmującej 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2020 roku, sygn. II K (...) Sąd Rejonowy w Ż.:

- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt I-IV
przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art.
91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt V stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt VI-XVI przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce orzeczonych w pkt 1-3 kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonej karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby 3 lat oraz na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oraz obrońca w całości na korzyść oskarżonej.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 13 października 2020 r.:

- I. zmienił zaskarżony wyrok względem oskarżonej J. D. (W.) w ten sposób, że:
 - orzeczoną w pkt 1 karę pozbawienia wolności podwyższył do 8 (ośmiu) miesięcy oraz dodatkowo na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
 - orzeczoną w pkt 2 karę pozbawienia wolności podwyższył do 4 (czterech) miesięcy;
 - orzeczoną w pkt 3 karę pozbawienia wolności podwyższył do 1 (jednego) roku;
 - uchylił rozstrzygnięcia zawarte w pkt 4 i 5;
 - na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt 1-3 kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
 - na mocy art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy umów: o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...), o świadczenie

usług telekomunikacyjnych Nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...), o kredyt Nr (...), o świadczenie usług bankowych dla nr rachunku (...);

- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
- III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tj. czterysta dwadzieścia złotych plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- IV. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył kasacją obrońca oskarżonej w całości na jej korzyść, zarzucając mu mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:

- 1. nienależyte rozpoznanie zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. podniesionych przez obrońcę i pominięcie dowodów z przesłuchań w charakterze świadków (K. S., M. M. k-354, R. K. k- 360, P. B. k-365) przemawiających na korzyść oskarżonej i przyjęcie, że nie było podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji,
- 2. nienależyte rozpoznanie zarzutów podniesionych przez prokuraturę błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że wobec oskarżonej istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i zmiany wyroku na niekorzyść oskarżonej przyjmując za jego podstawę bezkrytyczną postawę oskarżonej w sytuacji, gdy skorzystała z materialnego prawa do obrony wyrażonego w treści art. 175 k.p.k. i odmówiła składania wyjaśnień;
- 3. nienależyte rozpoznanie zarzutów podniesionych przez prokuraturę odnoszących się do rażącej niewspółmierności kary i nieuzasadnionego podwyższenia kar częściowych oraz kary łącznej poprzez przyjęcie, że wystąpiła rażąca niewspółmierność w karze orzeczonej przez sąd i instancji, gdy w rzeczywistości pomiędzy orzeczeniami sądu pierwszej i drugiej instancji występują drobne różnice nie noszące znamion rażących, znaczących dysproporcji, a tym samym nie zezwalające na wydanie wyroku reformatoryjnego w oparciu o treść art. 437 § 2 k.p.k. w związku z art. 438 pkt. 4 k.p.k.

W oparciu o przytoczone zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

W obowiązującym systemie polskiego procesu karnego, postępowanie karne jest dwuinstancyjne, zaś kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona, jako że jej celem jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze, wobec czego w toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Innymi słowy, zapadłe w wyniku dwuinstancyjnego postępowania karnego orzeczenia objęte są domniemaniem ich trafności, zaś ocena zebranych w sprawie dowodów pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k. i ochroną właściwej procedurze karnej zasady bezpośredniego kontaktu sądów orzekających z dowodami. Ta ostatnia zasada ma znaczenie szczególne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. IV KK 15/20).

Podniesienie zarzutu rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczne tylko wtedy, gdy Sąd II instancji nie rozpozna ich w ogóle, bądź też nie odniesie się do poszczególnych zarzutów w uzasadnieniu orzeczenia, stosownie do wymagań art. 457 § 3 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2000 r., sygn. akt II KKN 332/00), co jak wskazuje lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B., nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Już sama treść podniesionych przez skarżącego zarzutów wskazuje na ich oczywistą bezzasadność, albowiem obrońca nie wskazuje, iż naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. przez sąd odwoławczy jest rażące. Ponadto nie kwestionuje w kasacji faktu rozpoznania zarzutów przez sąd odwoławczy, lecz uznaje, iż w jego ocenie było ono nienależyte, co nie stanowi naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Podkreślić należy, iż dla prawidłowego i skutecznego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czyż naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazu art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono

polegało i dlatego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia rangi bezwzględnej podstawy odwoławczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r. IV KK 135/17).

Tymczasem treść zarzutów kasacyjnych oraz argumentacja podniesiona w uzasadnieniu skargi na ich poparcie wskazuje jednoznacznie, iż w istocie zarzuty te w sposób oczywisty są jedynie wynikiem braku akceptacji przez skarżącego ustaleń faktycznych, które legły u podstaw orzeczonej przez sąd odwoławczy kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia i zmierzają do ponowienia kontroli instancyjnej.

Rekapitulując rozważania w zakresie zasadności zarzutów, podkreślić należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego postępowania kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia mającym na celu zbadanie zarzutów kierowanych pod adresem Sądu odwoławczego, które muszą mieścić się w granicach określonych art. 523 § 1 k.p.k.

Analiza treści uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż sąd *ad quem* odniósł się szczegółowo i w sposób wyczerpujący do wskazywanych w apelacji obrońcy zarzutów apelacyjnych podniesionych przez obrońcę i prokuratora wyjaśnił oraz w sposób wyczerpujący uargumentował ich ocenę, a zatem nie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie należało orzec, jak sentencji postanowienia.

